

Febrer de perles culturals

RECOMANACIONS CULTURALS. Aquest febrer no t'acaba una agenda farcida de grans esdeveniments, però, si trieu i remaneu a la cartellera, podeu trobar-hi sorpreses ben interessants. Us en presentem unes quantes centrades en l'art, la música, el teatre i el cineclub.

MÚSICA

BigHand

El diumenge 9 de febrer, a les sis de la tarda, actuarà al Kursaal la BigHand dirigida per Santi Serratos, bateria, entre d'altres, d'Astrio, i llicenciat en música moderna pel Liceu. Es tracta d'una banda de percussió corporal integrada per 30 percussionistes no professionals en aquest àmbit, que segueixen el mètode SSM (Senyalització-Sequenciació-Música) i fan servir la percussió corporal com una eina pedagògica i terapèutica. Aquesta proposta pot semblar xocant perquè es tracta d'un concert on no trobarem harmonies sinó únicament ritmes. Però el ritme és una part essencial de la música i de la vida mateixa, i la creativitat d'aquesta Big Hand els ha portat a expressar-se a través de la pulsació. Una proposta diferent i sens dubte recomanable. L'entrada val 15 euros. **Jofre Fité**

ART

Joan Vilanova

Un dels artistes més importants que ha tingut Manresa i que es mereix un lloc entre els clàssics catalans. La seva passió i vocació fou el dibuix, i hi va treballar de manera intensa i infatigable. Bé ens ho descriuen Isaac Bosch i Annabel Sardans al llibre *(Re)descobrir Vilanova* (Ajuntament de Manresa, 2009), on també ens fan palesa de l'extensió de l'obra de Vilanova. Una obra que sovint té un punt d'ironia, de bon humor, de tendresa i de certa nostàlgia dels temps passats. Per mantenir el record de Vilanova -i crec que som molts que no l'oblidem i el tenim present-, i alhora esperonar els artistes del dibuix, es convoca un premi en nom seu i que enguany arriba a la vint-i-dosena edició. Un premi de dibuix i gravat que convida els artistes a investigar i experimentar en aquestes dues tècniques. L'exposició de les obres premiades i seleccionades es podran veure del 13 de febrer al 9 de març al Centre Cultural del Casino. I sempre apareixen acompanyades d'algun dibuix d'en Vilanova. Una bona ocasió per retrobar-lo i gaudir dels originals de les seves obres. **Maria Camp**

CINEMA

La trilogia del paradís

Ulrich Seidl és un realitzador cinematogràfic autor de nombrosos i reeixits documentals sobre diferents aspectes de la societat austríaca. Fa cinc anys que la seva carrera està centrada en la ficció però sense abandonar molts dels aspectes del seu treball de documentalista. El cinema de Seidl és colpidor i humorístic, com una mena de creuament entre la contundència de Michael Haneke (*La pianista*, *Funny Games...*) i l'humor de Todd Solondz (*Happiness*, *Palíndromos...*). A

Paraíso: amor hi trobem la història d'una treballadora dels Serveis Socials de Viena que decideix passar les vacances, deixant la seva filla adolescent a casa d'una amiga, en un *resort* de platja a Kenya. Allà, encara que només sigui per uns dies, és una dona rica i atractiva per als joves que envolten l'hotel esperant el moment per seduir les *Sugar Mama* europees. Però el seu viatge autèntic serà emocional, i és el que l'espectador veu amb tota cruesa més com si es tractés d'un documental que no pas d'un film de ficció. *Paraíso: amor* forma part d'una trilogia (amb les *Fe* i *Esperanza*) que Cineclub projectarà durant els propers mesos, ocasió que els cinèfils podrem aprofitar per capbussar-nos en el món d'un realitzador en permanent estat de gràcia. El film es projectarà el diumenge 23 de febrer, al teatre Conservatori. **David Torras**

TEATRE

El principi d'Arquímedes

Escrita i dirigida per Josep M Miró i Coromina, *El principi d'Arquímedes* presenta un conflicte moral, molt vigent en el debat social contemporani a partir d'un fet ben senzill: la directora d'un club de natació demana explicacions a un dels monitors del grup de nens, després que alguns pares s'han queixat de com el noi ha gestionat la negativa a llançar-se a l'aigua d'un dels nens. El monitor assegura que ha actuat amb tacte i que no l'ha renyat ni espantat. El problema, però, és un altre: els pares veuen amb inquietud i preocupació que, per tranquil·litzar-lo, l'hagi abraçat i li hagi fet un petó.

A partir de la sospita, l'obra desafia els espectadors i evidencia els seus prejudicis. La sospita alimenta la por i aquesta genera violència. D'aquest muntatge teatral és remarcable la fluïdesa i la precisió en la construcció de les escenes i l'originalitat de l'estructura del text. L'obra genera un espai que l'espectador ha de completar en el seu imaginari, cosa que fa que quedi atrapat en el dilema des del primer moment. Va ser l'obra revelació del Festival Grec 2012 i des de llavors ha rebut diferents premis. **Joan Morros**